

2038

PROČITNUTÍ

JAKUB JINDRA

2038

Kniha první: Procitnutí

Jakub Jindra

Kapitola 1.: Slunce vychází na západě

Toho dne jsem ležel doma ve své posteli. Rozvalen na matraci, peřina ledabyly přehozená přes nohy. Sluneční paprsky mě hřály na těle. Otevřeným oknem pronikal teplý letní vzduch, bylo slyšet štěbetání ptáčků. Tu postel jsem koupil pro svou ženu Elišku. Bylo to v době, kdy jsme se teprve poznávali, kdy jsme spolu chodili jen několik měsíců. Byli jsme ještě mladí. Koupil jsem ji krátce předtím, než se ke mně nastěhovala. Do té doby jsme se k sobě tiskli na posteli, kterou jsem do bytu přistěhoval z bývalého domova. Byla úzká a rozvrzaná. Mělo to ale své kouzlo.

Bílá manželská postel z koženky... Nebyla nijak zvláštní, pořídil jsem ji ve velkoobchodě, kdy jedna taková postel u výrobce opouštěla linku každých pět minut. A samozřejmě byla ve slevě, nutno dodat, hlídal jsem tehdy finance. Bílá barva byla moderní, značila čistotu a jednoduchost. Postel vkusně zapadla do ložnice. Přiznávám, vždy jsem se zajímal o design interiérů. Byl to můj koníček a ještě při studiu na střední jsem vypomáhal kamarádovi ve firmě. Rok po nástupu k policii jsem ale začal studovat akádu a na tento přivýdělek nezbyl čas.

Uběhlo pár let a Elišku jsem si vzal. Líbezná to české jméno. Věci nabraly rychlý spád, to je pravda, ale cítil jsem, že to tak mělo být. A v tomto pocitu mě utvrdil i fakt, že po dvou letech jsme čekali...

Co je to za podivný zápach, náhle mě udeřilo do nosu. Za oknem modrá obloha, venku teplý letní vzduch. Přitom jsem cítil vlhkou

omítku a prach. Cítil jsem rez. Připomínalo mi to zápach vybydlených squatů. Zápach bezdomovců a feťáků, starých matrací a... Vždyť jsem měl čistě povlečeno. Ten zápach štípal v nose. Šel snad z venku? A ta tma... Vždyť to nebyla má postel!

Otevřel jsem oči a zahleděl se na staré obnažené kabely vedené po stropě, které se dříve schovávaly pod stropními panely. Rezavé roury a nefunkční potrubí klimatizace... *Kde to jsem*, blesklo mi hlavou.

Nacházel jsem se v dlouho opuštěné místnosti. Byly zde popraskané kachličky na stěnách, vytrhané lino na podlaze a rezavé zprohýbané dveře. V rohu byla svítlna napojená na baterii, jejíž ponuré světlo házelo po místnosti dlouhé stíny. Byl jsem tu sám. Čtyři špinavá nemocniční lůžka a já na jednom z nich.

V tu ránu mě rozbolela hlava. Oči pálily. Mravenčilo mi v končetinách a já se nemohl ani pohnout. Jen jsem zíral do stropu. *Kde to zatraceně jsem?!* Měl jsem hlad a nepředstavitelnou žízeň. Rty splepené jako bych žvýkal lepidlo. Jak jsem se tu zatraceně ocitl? Únos, napadlo mě. Ale... Vůbec nic jsem si nepamatoval. Dal mi někdo něco do pití? Nebo snad v práci? Co když se nevyvedl zákrok? Něco se mohlo strašlivě posrat, vždyť dnešní vyhrocená doba tomu šla naproti. Ale co parták? Pokusil jsem se vybavit si poslední vzpomínky. To jen umocnilo tupou bolest hlavy. Jako by ji sevřeli do svěráku a pořádně jej utáhli.

Podíval jsem se na nemocniční lůžko, na kterém jsem ležel. Nebyl jsem připoutaný ani svázaný. *Co je tohle za nemocnici*, běželo mi

hlavou. *ÚVN? Motol?* To ani náhodou. Tahle nemocnice byla pěkně dlouho opuštěná. *Musím odsud pryč.*

Tak jsem se zvedl. S námahou a v bolestech jsem se posadil. Jak jsem nohama došlápl na zem, podlomila se mi kolena a já se svalil na podlahu. Hlava mi třestila. Svět se se mnou točil. Byl jsem stále pod vlivem drog? Co mi to, zatraceně, dali? Bolestí jsem se nemohl hýbat. Nemohl jsem uvažovat. Neviděl jsem. Před očima se mi střídala bílá a černá, po obrazu se honila kolečka nejrůznějších barev. *Musím ke dveřím. Musím pryč. Musím vyhledat pomoc!*

„Pamatuješ si Karolínu?“

„To je ta z Václaváku?“

„Přesně.“

„Jo, pamatuji. Vypadá to s vámi nějak vážně?“

Tenhle rozhovor jsem si vybavil. Stáli jsme v tu dobu na parkovišti u Strahovského stadionu. Bylo k večeru a s kolegou jsme si dopřávali vrchol zdravé večere, chutný kebab.

„Myslím, že jo. Kdo ví, možná to konečně bude normální holka. Ty prsa. Měla fakt luxusní výstřih, kde bylo všechno vidět. A ten zadek, kamaráde. Pevnej,“ naznačil. „Předevčírem jsem ji vzal do kavárny v Řepích, jak jsi říkal.“

„Byla spokojená?“

„Asi jo,“ zamyslel se. Pak hned pookřál. „Nenápadně jsem si sáhl. Jako šutr.“

Kafe! To bylo nedílnou součástí mého života. Na odkládacím místě ve středovém panelu auta stál můj prázdný kelímek. Měl jsem zásadu. Nanejvýš dvě kávy denně. Některé zásady se ale těžko dodržují, obzvlášť v práci se čtyřiaadvaceti hodinovou směnou.

„Máš fotku?“ zeptal jsem se. Kolega na svém chytrém telefonu otevřel iFace, další vymoženost, která k nám doputovala ze západu, a onu slečnu mi ukázal na profilové fotce. Byla pěkná, měl pravdu, jenže až příliš na můj vkus. Na obličejích měla tunu make-upu, špulila rty jako kačer a prsila se jak tanečnice u tyče. Takové holky mě odpuzovaly, neboť se jevíly jen jako holky do postele. Zkrátka moc přístupné. Mého kolegu však ne. A věřím, že asi ani většinu chlapů.

Takový byl kolega Michal. Michal Zedníček se jmenoval. Byl jen o rok mladší než já, v tu dobu měl čerstvých dvacet čtyři let, a bylo zřejmé, že ještě nehledal holku proto, aby se usadil. Byl to akčňák, bývalý voják, a do všeho se hrnul po hlavě.

„Vypadá hezky...“ řekl jsem, větu jsem však nedokončil. Mělo přijít ono zrádné ale. Uniforma dělá hodně, jeden pak ale obtížně rozliší, zda to myslí vážně nebo jen jako úlet. Měl jsem na to svůj vyhraněný názor, ale nerad bych zabíhal do detailů.

Kolega byl dobrý člověk, můj kamarád. Můj parťák. Jezdili jsme spolu jako autohlídka a dohlíželi na veřejný pořádek v Praze. I když v poslední době bylo dosti frustrující, vidět ty samé obličejové drbanů, které jsme již tolikrát lapili. Systém v posledních letech moc nefungoval.

„No... Kolikrát jste si spolu už vyšli?“ tázal jsem se.

„Viděli jsme se pětkrát, z toho jednou jsme byli v kině.“

„A... už jste spolu... Však víš,“ důležitě jsem pozvedl obočí a pousmál se.

„Jasně že jo. Za koho mě máš?“

„A kolikrát?“ vyzvídala jsem dále.

„Vždyť už jsem ti to přece říkal. Pětkrát, z toho jednou jsme byli v kině.“ Můj úsměv rázem opadl. Co jiného jsem vlastně mohl čekat?

„A s Pavlínou se už nevidáte?“

„Pavlína nebyla moje poslední, to byla Marcela,“ řekl tónem, jakože je to snad jasné.

„Já myslel, že Pavlína je ta z Benešova.“

„Ne, to je zase Káťa.“

„Ta vysoká?“

„Ne... Teda jo... Vlastně... to je taky Katka, ale ta blondýnka.“

„Nevím, že jsi měl Katku blondýnu.“

„To je asi půl roku zpátky. Ale pak mě podvedla, píča. To jsem ti přece říkal. Šoustala s tím dementem u mě doma.“ Bylo to jako telenovela a já se v ní ztrácel. Ale na tenhle incident jsem si náhodou pamatoval. Parťák nikdy neměl problém s tím, barvitě vyprávět své intimní zkušenosti. „Nechal jsem si doma placku, tak jsem se pro ni ve službě stavil. A kdo to na mě nečekal v posteli s mojí bejvalou? Její ex. Ten hajzl se ani nestihl schovat do skříně, dokonce ani vylézt z postele, tak se jen omotal peřinou,“ zatvářil se, jako když kousl do citrónu. „Chápeš, že to spolu dělali přesně v tu chvíli, co jsem vstoupil dovnitř? Oba ještě funěli. Chtěl vstát, ale já ho dělem zase položil. Sebral jsem své věci a vypadl.“ A pak začalo to popotahování. Řeknu vám to takhle, když dostanete na ulici od kolemjdoucího ránu, čeká

ho na nejvyšší pokutu. Jenomže když policista někoho uhodí a zhrzená bejvalka to ještě dosvědčí, dokonce se o vás začnou zajímat i giboni. Michala nepostavili mimo službu, ale zahájili ho hned na dva trestné činy, mučení a nelidské zacházení a zneužití pravomoci. To pak stáhli, samozřejmě. Nakonec ho OVK jen obdařilo spořením pětadvacet na tři.

Raději jsem přestal vyzvídat. Pamatovat si všechny holky, se kterými Michal randil, to byl nadlidský úkol. Bylo načase změnit téma:

„Mariana konečně zavřeli, dementa.“

„Já vím. Náš starý známý,“ uchechl se. „Ten kokot udělal elpaso na výpadovce na Ústí. Prej snad s bouchačkou. Pak utekl mezi stromy do údolí. Pějáci ho naháněli, ale bezvýsledně.“

„Vypadá to, že po těch jeho párátkách se mu zdrhá líp, než když je za volantem. Posledně moc daleko nedojel. Pamatuješ, jak to narval do svodidel v Holeškách?“

Michal přikývl. „Na místním byli nadšení,“ řekl s ironií v hlase. „Víš, jak na něj vlastně přišli?“

„Náhodou vím,“ uculil jsem se. „Měli kamery a výpověď obsluhy. Brácha na něm překvapivě,“ slovo překvapivě jsem dal do uvozovek, „vyšíval, takže jim ho ztotožnil. A kluci z prvního ho druhý den sebrali. Má snad čtyři zákazy řízení, takže věřím, že s loupeží si konečně půjde sednout.“

„Ještě by to dopadlo jak s tím nalitým brňákem. Ten si šel sednout s pěti zákazy.“

„Ale až potom, co nalítnul do zastávky plné lidí. Kolega říkal, že to bylo velký. Přiletěla i vrtule,“ zavrtěl jsem hlavou. „Každý káže jen práva a svobodu, ale povinnosti a zodpovědnost neznají.“

Parťák se na chvíli odmlčel. A pak přišel s neobvyklou otázkou:

„Když už jsi zmínil vrtuli, Patriku, víš vlastně, jakej je rozdíl mezi helikoptérou a vrtulníkem?“

Touhle otázkou mě zaskočil. Nikdy jsem nad tím nepřemýšlel. „Ne.“

„Helikoptéra je samička.“

„Ty jsi vůl.“ Parťák se rozesmál.

„Atrapa. Atrapa. Hlášení pro všechny hlídky. Z pokynu vedení policie zvýšená opatrnost. Zvýšené nebezpečí útoků na měkké cíle. Dle instruktaží zvýšený dohled na místech kontrolních bodů. Konec.“

Otevřel jsem oči. Byl to jen zlý sen. Ty záblesky. Záře na obzoru! Tetelící se mrak nad městem... Opět jsem hleděl na rozpraskaný strop. Ležel jsem na nemocničním lůžku. Ten samý zápach, stejná místnost.

Chtěl jsem si promnout oči, ale nešlo to. Podíval jsem se na své končetiny. Byly k lůžku připoutány fixačními pásy. Nemohl jsem se pohnout. V tu chvíli mi to došlo! Někdo mě zvedl ze země a připoutal

na lůžko. Musel jsem upadnout do mdlob. Byla to má příležitost, mohl jsem utéct, ale teď... *Co se to, proboha, děje? Ta vize... Nic si nepamatuji. Nevím, kdy jsem byl naposledy v práci. Nevím, kdy jsem naposledy políbil ženu. Ach Eli, zastesklo se mi. Nevíš, kde jsem a co mi hrozí. Zdrogovali mě a unesli, jen jsem netušil proč. Štoural jsem se snad v něčem, v čem jsem neměl?*

Nemělo cenu se vzpírat, fixační pásy byly navrženy tak, aby udržely i agresivní pacienty. Uvolnil jsem svalstvo a ponořil se do svých myšlenek. *Proč jsem, zatraceně, tady? A jak dlouho tu vlastně ležím? Co se mnou bude? Budu chybět ženě, bratrovi i rodině, ale co ti s tím nadělají? Až se neukážu v práci a vedení se mi nedovolá, dají mě do celostátního pátrání. Pak mě budou všichni hledat. Zkusí vystopovat můj telefon... Najdou nějakou stopu, která je sem zavede? Jenže jakou? Já sám nevím, jak jsem se tu ocitl. A jak dlouho jim to bude trvat?*

Marně jsem se snažil vybavit si poslední chvíle. Zřejmě jsem někde pil, nebo mě přepadli v noci na ulici. Mohli si na mě počkat po noční... *Jako muž zákona často přicházím do styku s nebezpečnými lidmi a psychopaty, napadlo mě. Ale jsem jen hlídač. Nešťourám se v citlivých kauzách. Nebo jsem snad poodkryl něco, co jsem neměl? Nyní tu ležím, svázaný, někomu napospas. Kolegové mě musí najít. Přeci mě tu nenechají.* Hlavou mi běžely všemožné myšlenky, jakým způsobem by se můj věznitel mohl mstít.

Kroky! Slyšel jsem kroky! Kroky, které se ozvěnou vracely sem a tam. Někdo šramotil na chodbě za pootevřenými dveřmi. Upustil něco kovového a ten zvuk rozezněl prázdné útroby nemocnice. Kroky se blížily. Jeden po druhém, stále blíž a blíž. Báł jsem se. Cítil

jsem třes v rukou, slyšel jsem své vlastní srdce bušit, jak mě probouzel adrenalin. Báł jsem se, ale současně jsem byl zvědavý. Měl jsem v hlavě prázdno, a to prázdno jsem si potřeboval zaplnit odpověďmi.

Dveře vrzly. Někdo je pootevřel. Škvírou dovnitř nahlédl pár hnědých očí. Koukaly na mě a já na ně. Nemrkaly. Kdo to byl? Dotyčný na mě zíral vykuleným bělmem, ve kterém se odrážel záblesk žlutého světla. Byla tam tma. Slyšel jsem svůj vlastní dech. Proč tam stál? Proč na mě stále zíral? Pořád a pořád. Neustále. *Kdo to, zatraceně, je? Kdo to je?*

„Kdo to je?!“ zařval jsem z plných plic a dveře se zabouchly.

„Atrapa. Atrapa. Hlášení pro všechny hlídky. Z rozhodnutí vedení policie zvýšená opatrnost. Zvýšené nebezpečí útoků na měkké cíle. Dle instrukcí zvýšený dohled na místech kontrolních bodů. Konec.“

Kvůli situaci na východě byl již před několika dny vyhlášen nouzový stav. Od té doby jsem neznal nic než práci. Ani jsem si nevzpomínal, kdy jsem byl naposledy doma. Pro nás to znamenalo spoustu dalších pokynů, opatření a neplacených přesčasů. Měli jsme se rozpúlit? Při nynějším podstavu spíše rozdělit na deset kousíčků. Hrozící konflikt mocností a nově vznikající studená válka nutili stát k drastickým opatřením a lidé toho měli dost.

„Bezva! Kam vyrazit dřív? Seru na ně,“ odsekl parták a vyndal loket z okénka ven.

Já se mu nedivil. Sám jsem z toho všeho nebyl nadšený. V Asii zuřila válka, stejně tak i na blízkém východě, Ukrajina v troskách a Amerika s Ruskem se mezitím hašteřili jako malé děti. A aby toho nebylo málo, sama Evropa ztratila soudržnost. Evropská unie se pomalu rozpadala a země se uzavíraly. Království za samostatnost... To určitě. Nejdříve Rumunsko, nyní Slovensko a Polsko.

„Lidé mají, co si zvolili. Žijeme přeci v demokracii,“ reagoval jsem zhnusený dnešní politikou a lidskou hloupostí. Za tu dobu u sboru se ze mě stal cynik.

„Předevčirem linka na dementa s pistolí, před měsícem na demonstraci dva z nás pobodali, pak nákladňák na Venclu, a to nepočítám všechny ty anonymy na NVS.“

„A atentát u parlamentu,“ podotkl jsem. „To ale odhalili skoro až po roce. Žák chtěl beztak jen odvézt pozornost od svých pochybných zakázek.“

„A povedlo se,“ dal oči v sloup Michal. „Agenti jsou dávno fuč a teď na ně budou svolávat lov.“

Odložil jsem zmačkaný alobal od jídla, z kapsy vesty jsem vytáhl mobilní telefon a přečetl si zprávu od ženy. Byla doma na mateřské s naším tří měsíčním synem. Tadeáš se jmenoval. Eliška psala, že ho vzala ven do kočárku. Představil jsem si ji, jak pomalu kráčí ulicemi Malého Břevnova. Před očima jsem viděl žlutohnědé listí stromů a svou Elišku, která s ním ladila ve svých kytičkovaných šatech a červeném svetříku. Za dobu těhotenství si zvykla na volné oblečení.

Vybavil jsem si roztomilý baculatý obličejík mého syna. Ještě včera ráno, než jsem šel spát po noční šichtě, jsem s ním dováděl. Papal jsem jeho malinké baculaté nožičky a on u toho nepřítomně máchal ručičkami. To oni dva byli středem mého vesmíru. To pro ně jsem vše dělal. Problém byl, že jediné, co mi v poslední době zbylo, byly ty představy. Tak málo jsem je vídával kvůli navyšným opatřením a nařízeným přesčasům. Trávil jsem veškerý čas v práci.

Otevřel jsem v telefonu prohlížeč a podíval se na zprávy. Prezident Spojených států amerických se zdviženou rukou a zařatou pěstí prohlašoval, ať se ti neandrtálci šikmooký navzájem pozabijí, cituji přesně jeho slova. Že už se jich to netýká. Nechali v tom Jižní Koreu samotnou. V další zprávě ruský prezident Michailovič, pouhá loutka, pózoval na fotce před novými nukleárními střelami na dlouhé vzdálenosti a vyzdvihoval neporazitelnost Ruska. No a náš prezident? Nebyla o něm ani zmínka. Což bylo vlastně vítanou změnou, když jsem se nad tím zamyslel. Opět jsem mobil schoval.

Stále jsem ležel na tom stejném nemocničním lůžku. Někdo mě ale přetočil na bok. Jenže kdo? Někdo tu zrovna byl! Stál za mnou. *Dělej, že jsi v kómatu*, řekl jsem si. Byl jsem stále v té jedné místnosti. Hleděl jsem na přepůlené umyvadlo na stěně a na zohýbaný nemocniční vozík. *Ruce! Moje ruce! Nejsou přivázané.* Ten muž... Musel to být muž. V tom tichu jsem slyšel jeho pravidelný dech. Stál za mnou a dotýkal se mě. Držel mě za záda a něco si připravoval. *To*

je moje šance, svitla mi naděje. To je moje jediná šance, jak odsud utéct. Musím to zkusit. Má zbraň? Ne! Dotýkal se mě oběma rukama. Musím ho udeřit. Hbitě a silně.

Pravou rukou jsem se zapřel a levou se ohnal jako kladivem. Ucítil jsem silnou bolest v zápěstí a muž padl na zem. Chtěl jsem rychle vstát, ale nohy byly stále připoutané k lůžku. Zatraceně! Hleděl jsem na ležícího únosce, držícího se za obličej. *Dobrá trefa*, pochválil jsem se. Měl na sobě špinavý plášť s tmavě hnědými fleky. To musela být krev! Neměl jsem mnoho času. Uvolnil jsem přezky u nohou a osvobodil se. Tentokrát jsem z lůžka slezl opatrně. Nohy bolely, svaly byly unavené, jako bych je roky nepoužíval. Opět se připomněla ta tupá bolest hlavy. *Ne, teď se nesmím zhroutit.*

„Zatraceně,“ zachroptěl muž ležící na zemi.

Co s ním, váhal jsem. Neměl jsem, čím ho spoutat. Nic po ruce. Ale... nemohl jsem ho tu jen tak nechat. Nakonec by se probral a utekl. To bylo proti mému policejnímu instinktu. A co když nebyl sám? Zprostředkovat únos policisty, to chce plán a organizaci. Neměl jsem čas. Pokud ho nesvážu, uvědomí spolupachatele a půjdou mě hledat.

Vzchop se, chlapče! Život je přednější. Eliška... Tadeášek... Aníž bych nad tím přemýšlel, dvakrát jsem ho kopl do hlavy. Únosce zaskučel a odvalil se do rohu. Doběhl jsem ke dveřím a opatrně je pootevřel. Nahlédl jsem do dlouhé, dávno opuštěné a zanedbané chodby. Kudy ven?

„Počkej,“ promluvil muž svíjející se v rohu místnosti. Polilo mě horko a rozbušilo se mi srdce. Bolest hlavy ustoupila a poraněná ruka

mě již netrápila. Bez váhání jsem vběhl do chodby. Utíkal jsem, co to šlo, ale tělo bylo slabé. Proč?! Jako by to byl jeden z těch snů, kdy se snažíte utíkat a nejde to. Malé slabé nožičky neposlouchaly, stvíra se blížila. Přidržel jsem se stěn a pokračoval chodbou dále. Prosoukal jsem se nemocničními dveřmi bez skleněné výplně. Zapraskaly pode mnou střepey na podlaze.

Stanul jsem ve vstupní hale. Vytrhané sedačky, poházené stoly, rozbité automaty. Všude na zemi prach a špína. Slyšel jsem hlasy z chodby vlevo. Viděl jsem hlavní vstup do nemocnice, skrze který kvílela meluzína. Pomalu jsem došel ke vchodovým dveřím, ven jsem se ale nedostal. Uzřel jsem denní světlo, ale vchod byl neprostupný. Musela se před ním zhroutit střecha. Tlusté panely, ze kterých trčela armatura, a železné nosníky ležely na sobě. *Tudy se ven nedostanu.*

Bouchly dveře! Ozvěna se nesla chodbou, kterou jsem přišel. *Už mě hledají, došlo mi. Musím dál. Někde musí být okno nebo díra, kterou proklouznu ven.* Pokračoval jsem útroby nemocnice. Pozorně jsem naslouchal. Byla tu tma, ale vrátit jsem se nemohl. V ruce mě opět píchalo. Zrak se mi mlžil. Nohy bolely a hlava také. Byl jsem zadýchaný. Ztrácel jsem síly, musel jsem však pokračovat dále.

Nemohu. Už nemohu. Zadýchaný jsem uvízl v černém labyrintu. Nevěděl jsem kudy kam. Za sebou jsem slyšel kroky a hlasy. Pak jsem zakopl o cihlu a padl na kolena. Docházely mi síly. Zhluboka jsem oddychoval. *Takhle jim neutěču. Měl jsem v té chodbě běžet na druhou stranu.*

Vzal jsem za kliku nejbližších dveří a schoval se uvnitř. Nebyla tu žádná okna, musel jsem být v přízemí. Opřel jsem se o starou skříň a

vyčkával. Za dveřmi jsem slyšel kroky. Viděl jsem světlo svítily skrze škvíru pod nimi.

„Běžel určitě tudy?“

„Do béčka se nedostane, musí být tady,“ odpověděl starší hlas. „Blok C není pod proudem, takže opatrně.“

„Je tu tma jak v řiti.“

„Musíme prošmejdit ty místnosti.“

„Hlídejte na příjmu a zbytek ať se porozhlédne v místnostech. Vy dva, běžte do sklepení.“ Bylo jich tolik. Kolik vlastně? Napočítal jsem jich šest. Ne. Nejspíš víc. Možná osm. *Co mám zatraceně dělat?*

Otevřeli první dveře. Já se rozhlížel po místnosti. Musel jsem se schovat. Opíral jsem se o velkou plechovou skříň. Pokud bych uvnitř vydržel dost dlouho, možná by mě nenašli.

Otevřeli druhé dveře. *Musím najít... Tady!* Ze země jsem sebral ohnutou trubku, která díky rzi upadla od radiátoru. Obtížně jsem se nasoukal do skříně a zavřel za sebou plechové dveře. *Jak je ale zamknout, aby mě tu nenašli? Mám ještě čas?*

Otevřeli dveře do sousední místnosti. *Nemám čas. Musím být zticha a doufat. Pane bože...*

Jak se naše pauza blížila ke konci, oslnila mě dálková světla přijíždějícího vozu. Vozidlo kolegů dorazilo na parkoviště u Strahovského stadionu, udělalo ostrý oblouk okolo nás, až zapíštěly gummy, a zastavilo hned vedle. Oba jsme stáhli okénko.

„Nazdar, netáhla,“ pošťuchoval Marek, kolega z druhé hlídky. „Dneska něco zajímavýho?“ Jeho kolega seděl jako spolujezdec a věnoval pozornost svému telefonu.

„Zatím ještě nic. Akorát ráno nás posílali na krádež v obchodním centru. Klasika, feťák dostal flastr a tím je vše vyřešeno.“

„A všichni jsou šťastní. Teda až na poškozenýho, ale koho to zajímá?“ řekl jen tak mimochodem kolega, zatáhl ruční brzdu a rozvalil se na sedadle. „Kdysi na škole nás učili, že práva jednoho začínaj tam, kde končej práva druhýho. Jen ten mezník si každěj posouvá, jak se mu hodí.“ Pouze jsem pokrčil rameny. „Byla to aspoň známá firma?“

„Ne, tohohle jsem ještě neviděl. Možná je z jiné Prahy,“ napadlo mě.

„Máš jeho fotku?“ Nasadil jsem si lustrační brýle a dohledal jsem jeho obličej v policejní databázi. Pak jsem brýle podal kolegovi. „Tak toho taky neznám. Však ten potáhne zpátky, odkud přišel.“

Michal se zakřenil. „Bude muset. Zatím má špatný návyky. Dělal ofuky, tak skončil držkou na zemi.“

„Ty jsi zase motal?“ Michal stiskl rty k sobě a zatvářil se jako neviňátko. „Co říkáte na ranní rozdílku?“

„Tak řekli, jak to je. Nedivím se tomu,“ převzal jsem si zpět lustrační brýle a uklidil je do sumky na taktické vestě. „Máme tady novou studenou válku.“

„Protože si všichni ti dementi akorát měřej ptáky a nezajímá je, jaký problémy z toho ještě budou,“ přidal se parták.

„Dnes lidi nevidí dál než za plot své zahrady,“ řekl jsem. „Je moderní myslet jen na sebe. Koho zajímá budoucnost... Divíš se, když Wolf následoval cestu svého předchůdce a defakto znemožnil jakýkoliv import zboží do spojených států? Pošlapal všechny mírové dohody, z globálního odzbrojování se stala nová studená válka a zájem na ochraně životního prostředí využil akorát k tomu, aby mohl dělat skandály.“

„Celá společnost se řítí do prdele,“ shrnul to kolega z druhé hlídky. „V politice není žádná silná ikona, která by měla na prvním místě zájmy veřejnosti. Místo toho těžce vyhrává populismus. Jenom koryta. A s tím nic nenaděláš.“

„Jenomže já pro svého Tadeáška tuhle budoucnost nechci. Nakonec všichni dopadneme jako Ukrajina.“

Kolem projelo auto a zatroubilo.

„Co chce, čůrák?“

„Nenech se vyprovokovat, Michale,“ uklidnil jsem parťáka. „Vidím, jak ti naskakuje žíla.“ Auto zmizelo v zatáčce.

„Dej mi pokoj s žílou, nebo tě tady vysadím a půjdeš pěšky,“ pohrozil.

„Tramvaj odsud není daleko. Šup na ni a jsem doma.“

„To by se ti líbilo... Makat budeš! Pěkně honit čárky,“ pousmál se.

„Prosím tě, hlavně nezačínej s honěním ani s čárkami.“

„Ale vždyť čárky jsou celej jeho život,“ rozesmál se kolega z druhého auta. Michal se jen zapitvořil a obrátil svou pozornost k telefonu.

Netrvalo dlouho a ve vysílače zašumělo. Ozval se hlas operačního.

„Labrador 212. Labrador 212. Já Atrapa.“

„Labrador 212 tě poslouchá.“

„Zajed' mi Mírového Hnutí 22, Mírového hnutí 22, máme tam oznamovatelku. Někdo by ji měl napadat. Víc k tomu nemám. Jed' mi to prověřit. Pachatel hnědá kožená bunda, na hlavě černá kšiltovka.“

„Jo, já ti rozumím. Na cestu VRZ.“

„Kde to je?“ ptal se parťák.

„To je někde na druhý straně Prahy,“ odpověděl kolega.

Ten večer, kdy operační vyslal Labradora 212 na maják, se stalo něco hrozného. Jen jsem se nemohl rozpomenout co. Všechny vzpomínky z té doby byly nečitelné. Seděl jsem zavřený ve skříni a urputně přemýšlel. Jenže marně. Zatraceně! Byl to nepříjemný pocit. Prostě jen prázdnost. Věděl jsem, že se tehdy něco stalo. Ten večer...

Otevřeli dveře do místnosti. Slyšel jsem korky pohybující se sem a tam. Skrze větrací otvory skříňky jsem viděl světlo baterky. *Jak moc podrobně budou místnost prohledávat*, trnul jsem strachy. *Podívají se i do skříni?* Pevně jsem stiskl trubku. Čekal jsem.

„Támhle. Mrkni dovnitř,“ řekl hlas.

Rozbušilo se mi srdce, třásly se mi ruce. *Co proti nim zmůžu? Je jich moc. Bude to organizovaná skupina, pomyslel jsem si zděšený. Byl jsem v pasti. Co se mnou zamýšlejí? Ne. Ted' to nevzdávej. Ted' ne. Svoji šanci jsem promarnil, ale vzdát se nesmím. Musím vzdorovat do posledního dechu, někdo mě jistě hledá. Musím získat čas.*

Blíží se! Kroky se blíží. Proč jsem nehledal klíče, abych se tu zamkl? To už je jedno. Musím být rychlý. Musím dát do úderu veškerou svoji sílu.

Klika cvakla a dveře se otevřely. Oslnilo mě světlo svítlny a já se po něm ohnal. Proudil mnou adrenalin, i přesto mi chyběla síla. Chytli mou ruku, trubka z ní vypadla, a položili mě do prachu na podlahu. Křičel jsem. Kopal jsem. Jak mě ale zaklekly dva páry kolen, odpor byl marný. V páce mi drželi ruce, klečeli mi na nohou.

„Uklidni se!“ křičel jeden z nich. Nebo něco podobného. Těžko říct. Nevnímal jsem. Stále jsem kladl odpor. „Uklidni se! Přestaň!“

„Pusťte mě k němu.“

„Ne, Vasyle.“

Stále jsem křičel, snažil jsem se vysmýknout. *Nesmím to vzdát. Musím se rvát.*

„Poslouchejte mě, pane. Musíme si promluvit.“

Škrábalo mě v krku. Ztrácel jsem hlas.

„No tak, chlape. To přece...“ Vykroutil jsem ruku ze sevření a ohnal se po věznilích.

„Sedativa! Sedativa!“

To ne! To ne! „Neeeeee!“ zařval jsem dlouze, nic však platné. „Drogy neeeee!“ Ucítíl jsem vpich na zádech.

Bylo po všem. *Pro boha, Eli. Myslím na tebe. Myslím na vás. Chci tě zase vidět. Chci vidět Tadeáška. Co se to se mnou děje?*

Kolegové ze Strahova odjeli a nám pomalu končila pauza. Psal jsem ještě ženě domu. Byla to jedna z těch fádních konverzací, kterých jsem za den napsal stovky.

Ahoj milacku, jak to jde s malým?

Konecne spinka, tak mam chvilku klidu. Cely den brecel. Tesim se, az te budu mit doma.

Jen co zitra dorazim, tak se vyspis.

Ja vim. Snad te zase rano v praci nezdrzi. Budes mi chybet v postylce.

Ty mi chybis uz ted. Vis, jak to holt je. Hodne prace, malo lidi. :-)

Ja vim.

Oba mi chybite. Rano prijdu, jak jen to pujde.

Dobre. Take budeme muset zajet na nakup. Potrebujeme nove pleny. :-D

Pro meho prcka cokoliv :-) Ty muj prcisku :-D

Nezlob. :-D Prciska si jeste nech. :-P

No jo. Miluju te.

Dneska jsem byla s Tadou v Kaufu, ale vzala jsem jen to nejdůležitější. Do kocaru se toho moc nevejde.

Jj. Vim.

Koupila jsem ovoce, tak něco upeču. At mas ke snidani. :-)

Ty jsi zlaticko. Hlavně pozor na toaletaky. To je teď horke zboží. :-D Aby ses nepoprala s někým, kdo má jen dva kosičky hajzl papíru. :-D

To zvládneme spolu zítra. Vezmeš auto. A co ta grilovacka? Už ti Michal potvrdil sobotu?

Jo. Dneska jsme o tom mluvili. Máme mezi sichtami. Marca taky dorazí s malými.

Dobře. Já si jdu na chvíli lehnout, tak pak zase napíšu. Stejnak tomu dávám maximálně hodinku, než me ten nas boubeli zase probudí.

OK. Miluju te.

Ja miluju tebe.

Na své dva poklady jsem myslel neustále. Eliška byla vše, co jsem si kdy přál. Byla můj splněný sen. Tád'a byl to nejkrásnější, co jsem v životě dokázal. Nikdy jsem nevěřil, že někoho takového potkám, a dva roky na to jsme se brali. Měl jsem před ní několik neúspěšných vztahů. Párkrát mi holky zlomily srdce a některé vztahy prostě

nefungovaly, nyní jsem ale poprvé v životě cítil tu harmonii. Měla všechny vlastnosti, kterých jsem si u holek cenil. Eliška byla holka z malého města, přirozeně krásná. Byla chytrá, hodná a skromná. Ale hlavně mě milovala.

„Atrapa. Atrapa. Labrador 212 na místě. Jsme v kontaktu s oznamovatelkou.“

„Rozumím. Dejte pak zprávu.“

Vše mi v životě tak nějak vycházelo. Možná jsem se netopil v penězích jako jiní, ale to nikdy nepatřilo mezi mé priority. Byla to rodina. Eliška mě měla ráda. Zprvu ji samozřejmě přitahovala uniforma, pak ale poznala, jaký jsem bez ní. Byl to nenahraditelný pocit, když jsem přišel domů z práce, unavený a zmožený, a hned ve dveřích jsem spatřil její úsměv. Když mě objala, když mě políbily její hebké rty, když se mě dotýkala, nebo když jsme vedle sebe usínali a já cítil teplo jejího těla.

„Asi pomalu pojedeme,“ rozhodl Michal.

„Co?“ vytrhl mě z myšlenek. Eliška se rozplynula jak pára nad hrncem.

„Že se někam pohneme,“ zopakoval. „Chceš projet centrum?“

„Ani náhodou. Víš, jak to tam teď vypadá? I kdyby se mi chtělo kadit, tak si radši zajdu tady za strom a vystrčím svoje půlky na matičku Prahu. Máš šest hodin, teď to tam bude výživné.“

„A nevíš, do kolika to maj?“

„Nevím. Lidi prostě nemají nic lepšího na práci, než jít o sobotě ven na demonstraci. Stát na Venclu jako stádo krav, hulákat a tropit bordel. Já mít dneska volno, trávím víkend doma s rodinou.“

„Znám lepší způsoby, jak trávit volnej čas.“ Podíval jsem se na Michala a on na mě jedním okem mrknul. Otevřel jsem ústa, abych ho zarazil, parťák mě ale nenechal: „Šel bych se ožrat někam do baru. Víš, pívko, whisky... A omrknul bych tam nějaký dvacítky.“

„Ptal jsem se tě snad?“ zavrtěl jsem hlavou.

„Ne, ale to neva.“

„A co Karolína, Casanovo?“

Michal se zarazil. „No... Však já zatím nejsem v chomoutu jako ty, tak si nech poučování, mami,“ usmál se.

„Tomu se ani nedivím. Vždyť ty, jak vidíš nějakou šěrbinu, jdeš po ní.“

Na to Michal jen pokrčil rameny a řekl: „No jo no, samec.“

„A chodící encyklopedie pohlavních chorob,“ dodal jsem. „Jestli ty se někdy usadiš, tak já budu starej dědek.“

„Ty už do toho dědka stejně nemáš daleko.“

„Jsi jen o rok mladší.“

„Ne věkem, ale chováním.“

„Radši jed', než obtisknu tvoje zuby do volantu,“ mávl jsem rukou.

„Ty prostě jen neumíš...“

„Atrapa. Atrapa. Pro všechny hlídky. Přijměte zvláštní opatření. Pro všechny hlídky. Stát... Vyržte.“

Hlas operační zněl vyděšeně.

„Co to bylo?“ nechápal jsem. Podíval jsem se na Michala. Relace zněla dost zvláště. „Co se zase kde děje?“

„Nevím, ale znělo to jako pořádný výser.“

„Atrapa. Atrapa. Je vyhlášen krizový stav třetího stupně. Opakuji, krizový stav třetího stupně. Potřebuji teď všechny hlídky k dispozici a na příjmu. Operační kanál pro všechny hlídky hlavního města Prahy je Atrapa. Sdělte tuto informaci ostatním hlídkám. Z rozkazu ředitele má hlavní prioritu, aby byly všechny hlídky k dispozici. Upust'te od všeho, co nyní děláte. To platí i pro zákrok Labradora 212. Nepotvrzovat.“

„Co je krucinál třetí stupeň ohrožení státu?“ netušil jsem.

„To si nepamatuju. Měli jsme to na ZOPce, ale... Třetí, to je nějak hodně vysoko. Není to nejvyšší?“

„Podívej se na net.“

Michal vytáhl chytrý telefon a začal hledat. „Samanto, hledej krizový stavy státu.“ Telefon načel stránku. Hlavou mi v tu chvíli vířily všemožné scénáře. *Teroristický útok? Přebrot? To je nesmysl.* Něco ale bylo moc a moc špatně. „Krizové stavy,“ četl nahlas. „Třetí stupeň je stav ohrožení státu. V případě, že je bezprostředně ohrožena svrchovanost státu nebo územní celistvost státu, anebo jeho

demokratické základy, je parlamentem České republiky vyhlášen... No a teď mi to spadlo. Debilní mobil. Počkej.“ Parťák se přehraboval v telefonu jako zběsilý. „Nejde mi internet. Zkus to, prosím tě, u sebe.“

Z kapsy u vesty jsem vytáhl svůj mobil a rozklikl jsem ikonku prohlížeče Samanty. „*Nejste připojeni k internetu,*“ svítilo v prázdném okně prohlížeče. Podíval jsem se na horní panel telefonu, kde blikala přeškrtnutá ikonka mobilních dat.

„Já také nemám data.“

„Musela vypadnout síť.“

Náhle se rozezněly sirény. Přejel mi mráz po zádech. Po těle mi naskákala husí kůže. Něco bylo opravdu moc špatně. Nebyla středa v poledne. Byla sobota večer. Tón sirény kolísal. Nahoru a dolů. Rozbušilo se mi srdce, rozklepaly se mi ruce.

„No do prdele!“ zhrozil se parťák. Nic lepšího ho nenapadlo. Sirény po celé Praze houkaly jako varování před blížící se hrozbou.

„Atrapa. Atrapa. Máme potvrzené jaderné exploze v Rusku. Opakuji, detonace jaderných hlavic na území Ruska. Nejvyšší pohotovost. Máme...“

„Jaderná válka?!“

Nedokázal jsem na to odpovědět. Nevěděl jsem, co říct. Ti idioti to udělali. Ti hlupáci svou politiku dotáhli až k atomové válce. Zhoupł se mi žaludek, zachvátila mě úzkost.

„Všem hlídkám... Všem hlídkám. Potvrzené jaderné střely nad Evropou. Polsko potvrzuje vypuštění protibalistických raket. Opakuji, jaderné hlavice nad Evropou. Všem hlídkám, okamžitě se stáhněte na nejbližší základnu a vybavte se ochranou. Využijte protiatomové kryty. Všechny jednotky, plná...“

V autovysílače zapraskalo a zhasla.

„Jed' kurva!“ zařval jsem. Michal sešlápl plyn a... Motor náhle utichl.

„Zatraceně,“ otočil klíčkem, zapalování zaškytalo a... Nic. Znovu a znovu.

„Co sakra děláš?! Co s tím je?! Musíme pryč! Musíme na místňák!“

„Svítili mi to jak vánoční stromeček, kurva. Vůbec to nechytá.“
Všechny kontrolky na palubní desce blikaly, až najednou zhasly úplně. Ani svíčka motoru již neškytala.

Pak se ozval výbuch, jako hrom když udeří blesk, nesoucí se sem z dalekých výšin. S autem zacloumal poryv větru.

„Musíme pěšky!“ rozhodl parták a vystoupil. „Musíme...“

Já ho ale neposlouchal. Hleděl jsem na západ a myslel přitom na Elišku s Tadeáškem. Celý život jsem si přál milující rodinu, dokonalou manželku a krásného syna. Syna, kterého bych provázet životem a on mě. Byl jsem šťastný. Nic mi nechybělo. Ležel jsem v posteli pod teplou peřinou. Ke mně se tulila Elí, Tád'á ležel mezi námi. Cumlal si prst pravé ruky, která nebyla o nic větší než můj

palec, a já ho hladil po bříšku. Při tom jsem Elince koukal do jejích nádherných modrých očí, prohlížel jsem si její hřejivý, spokojený úsměv a druhou ruku jsem měl zabořenou do jejích černých vlasů. Rodina, to byl můj splněný sen. Jenomže teď... Teď mi to všechno vzali.

Nebe se přede mnou rozzářilo. Žluté mraky se rozestoupily a já věděl, že je konec. Koukal jsem jen škvírou mezi víčky. Pevně jsem se držel madla dveří a jako přimražený jsem hleděl do oslnujícího světla. Poprvé v životě jsem viděl slunce vycházet na západě. Otřásla se zem, nad domy se tyčil tmavý hřib.

Záře náhle ustala a opět se navrátil večer. Černo žlutý mrak, klobouk tetelícího se kouře, rostl jak stín démona, který vylézá z povrchu země, aby následně pohltil vše živé. Jako strašidlo z noční můry. Nevěděl jsem, zda sním, nebo bdím. Cítil jsem, jak mi po tváři stéká slza. *Už nikdy je nevidím. Z tohoto strašného snu se neprobudím. Už nikdy se neprobudím.*

Vlna prachu se zvedla nad domy. Trhala střechy a stromy, unášela auta a kontejnery. Jeden po druhém kácela paneláky břevnovského sídliště. Mé poslední myšlenky patřily rodině.

Kapitola 2.: Domove, sladký domove

„Tlak stoupá. Máme sto šest na sedmdesát.“

„Reaguje?“

„Ne.“

„Dojděte pro Znivíče. Ať je tady raději zdravotník. Probouzí se.“

Oslnilo mě bílé světlo, pak opět tma. Znovu a ještě jednou.

„Vasyle, zorničky reagují slabě. Přichází k sobě.“

Blížily se kroky. „Dobrá, tak chvíli vydržíme. Tlak?“ mluvil hlubší hlas s východním přízvukem.

„Tlak se mu stále zvyšuje.“

„Chceme stráž?“ Za paži mě uchopila něčí silná ruka. Ten někdo musel být blízko. Slyšel jsem jeho funění. Pozoroval mě.

No tak, probud' se, přinutil jsem se. „Stráž nebude potřeba,“ řekl jsem. Všichni v místnosti se náhle utišili. Nemohl jsem otevřít oči.

„Slyšíte mě?“ zeptal se hluboký hlas.

„Slyším,“ odpověděl jsem.

„Víte, kde jste? Víte, co se stalo?“

„Ti idioti to udělali. Ti idioti to dotáhli až k atomové válce.“

Ticho. Mrazivé ticho. Jen monitor životních funkcí pípal v pravidelném rytmu.

„Víte, co je za datum, Patriku?“ Vtom jsem otevřel oči. Spatřil jsem zavalitý obličej muže, který přede mnou klečel. Byl to člověk ve středních letech, měl lysinu na čele a zbylé vlasy střižené na ježka. Výrazný pupek měl schovaný pod špinavým bílým pláštěm.

Jak to, že znal mé jméno?

„Kde to jsem?“ Seděl jsem v ordinaci, ruce jsem měl svázané za zády. Byly tu staré rezavé přístroje, popraskaná a odrotená omítka stěn, zašedlé lino a slabě svítící zářivka na stropě, která každou chvílí problikla. Vypadalo to tu jako na staveništi.

„Tohle je nemocnice Motol, Patriku. Jaké je vaše příjmení? Víte, kdy jste se narodil?“

Motol! Tohle má být Motol? To je vybydlený squat, žádná nemocnice, vydechl jsem. Okna byla zabetonovaná, skleněnou výplň nahradila přitlučená deska z dřevotřísky. Dveře byly zohýbané tak, že nešly uzavřít, a to staré, rezavé a špinavé vybavení... Na paži jsem měl přidělaný tlakoměr a v zápěstí jsem cítil kanylu.

„No tak, Patriku, vaše příjmení,“ naléhal zdravotník. V jeho hlase jsem rozeznal ukrajinský přízvuk.

„Kron,“ odpověděl jsem.

Jak dlouho tu vlastně ležím? Před očima mi probleskl hřib tyčící se nad střechami domů. Viděl jsem tlakovou vlnu a pak... Víc jsem si nepamatoval. Probudil jsem se na lůžku. Někoho jsem udeřil, bolelo mě levé zápěstí.

„Patriku, dokážete si vzpomenout, kdy jste se narodil?“ dále vyzvídala zdravotník.

„Sedmého srpna dva tisíce pět.“ To, co jsem viděl, nebyl sen. Nejprve Rusko a pak my. Jak vážné to bylo? Rozhlédl jsem se po ordinaci. Jestli byl tohle Motol... Vše bylo zničené. „Doktore, co se stalo?“ Muž v bílém plášti se zarazil. Jen si vyměnil pohledy s ostatními dvěma v místnosti. Hned vedle něj stála mladá sestřička. Také

oblečena do bílého pláště, ten její ale hyzdily hnědé skvrny od krve. Obličej měla na levé straně zjizvený, pravděpodobně od popálenin. Chybělo jí obočí, spodní ret a ucho. Své černé vlasy nosila načesané přes pleš na levé straně, aby ji tak alespoň z části zakryla. I přes tu neforemnou masku bylo zřejmé, že musela být kdysi překrásná. No a u dveří stál mladý muž ve špinavém svetru, v potrháných kalhotách. Stál a mlčky mne pozoroval.

„Jak se cítíte, Patriku?“ pokračoval zdravotník, jako by přeslechl mou otázku.

Proč mi neodpověděl? Proč se vyhýbal mé otázce? „Řekněte mi, zatraceně, co se stalo. Jak dlouho tady jsem? Kde je...“ Srdce se mi sevřelo hrůzou. Do očí mi vhrkly slzy. Elí! Moje milá Eliško... „Kde je moje žena? Kde je můj syn? Musím je najít. Pusťte mě odsud. Mluvte, sakra, se mnou!“ Plešatý zdravotník se podíval na sestřičku a stiskl rty k sobě. Úporně přemýšlel. Ale proč? Nad čím přemýšlel? Vždyť to bylo snadné. Položil jsem mu jednoduchou a jasnou otázku.

„Patriku, já vás nemohu pustit ven, a už vůbec ne v tomhle stavu. Jen se, prosím, uklidněte. Musíme postupně. Máte spoustu otázek a já je rád zodpovím, nejdříve ale musím vědět, jak vám je. Jak se cítíte?“

Hlava se mi netočila, špatně mi nebylo. *Soustřed' se, krucinál. Můj Tadeášek... Můj malý prcek. Čím dřív to zodpovím, tím dřív mě pusť a budu je moci hledat.* „Je mi fajn. Nic mi není,“ odsekl jsem.

„Dobrá, Patriku. Věc se má tak, že venku to moc pěkné není. Tady jste v bezpečí. Víím, že teď myslíte na rodinu a na své blízké, ale ven prostě nemůžete. Asi nejsem ten, kdo by vám tohle všechno měl říkat.“

„Vasyle,“ zkusila se prosadit sestra.

„Měl byste si promluvit s doktorem Müllerem. On vám všechno vysvětlí a řekne, co potřebujete vědět. Vojto, rozvaž ho.“

„Vasyle!“ obořila se na něj sestra.

„Kristýno, on už přišel k sobě. Reaguje a racionálně vnímá, co se děje kolem něj.“

„Zmrzačil nám Jakuba. Ještě pořád leží na ošetřovně.“

„Trvám na svém.“

„Za to se omlouvám. Byl jsem zmatený,“ řekl jsem. Sestřička jen pohrdavě zavrtěla hlavou. Ani jsem netušil, koho jsem vlastně udeřil.

Jakmile mi muž uvolnil ruce, podíval jsem se na levé zápěstí stažené obinadlem. Odpojili mě od tlakoměru a zdravotník mi podal ruku. Pomohl mi na nohy. Nejprve si mě pohledem zkontroloval a pak se zeptal:

„Cítíte se v pořádku, Patriku? Žádná bolest? Nemotá se vám hlava? Vidíte ostře?“

„Ano,“ odpověděl jsem popravdě. Konečně jsem stál na nohou. Byly tak slabé a unavené.

„Pojďte za mnou,“ pokynul zdravotník.

Následoval jsem ho dlouhou chodbou a pak po schodech nahoru. Vyhýbal jsem se suti na zemi, trubkám trčícím ze stěn, držel jsem se zohýbaného zábradlí a dával pozor, abych nešlápl tam, kde schody chyběly.

Vystoupali jsme do vrchních pater. Skrze mezery v zatlučených oknech dovnitř proudily pruhy venkovního světla. Muselo to být